

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedy JUDr. Martina Zelenky a soudců JUDr. Michaely Pařízkové a JUDr. Michala Hodouška ve veřejném zasedání konaném dne 28. února 2017 v Praze odvolání obžalovaných [jméno] [jméno], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], a [jméno] [příjmení], [datum narození], a krajského státního zástupce v Praze proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. září 2016 č. j. 2 T 44/2016 – 2455 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu se z podnětu odvolání obžalovaných [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] a krajského státního zástupce v [obec] napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výrocích o trestu u obžalovaných [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] a ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody u obžalovaného [jméno] [příjmení].

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný [jméno] [jméno] se odsuzuje podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za trestnou činnost uvedenou v napadeném rozsudku a dále za trestnou činnost, pro kterou byl potrestán rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2015 sp. zn. 4 T 8/2015 a trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 1. 2014 sp. zn. 2 T 19/2014 za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 19 (devatenácti) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se ohledně [jméno] [jméno] zrušuje výrok o trestu v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2015 sp. zn. 4 T 8/2015 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 11. 2015 sp. zn. 2 To 103/2015 a v trestním příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 1. 2014 sp. zn. 2 T 19/2014, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obžalovaný [jméno] [příjmení] se podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Obžalovaný [jméno] [příjmení] se odsuzuje podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) roků a 6 (šesti) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou

Podle § 66 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému [jméno] [příjmení] ukládá trest propadnutí majetku, a to částky 460.000 Kč a částky 590 Euro, které jsou uloženy na účtu Ministerstva vnitra ČR u ČNB č. 6015-5504881/0710 (korunový účet) a č. [bankovní účet] (eurový účet).

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému [jméno] [příjmení] ukládá trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty – samonabíjecí pistole CZ 75 B, výrobní číslo 4997E, ráže 9 mm [příjmení] včetně zásobníku, směsi kokain hydrochloridu a mannitolu o hmotnosti 98,73 gramu, kokain hydrochloridu o hmotnosti 74,81 gramu, směsi kokain hydrochloridu, phenacetinu a inositolu o hmotnosti 1,16 gramu, 1 kusu lžičky, 1 kusu nože a 1 kusu kelímku se stopovým množstvím zbytků směsi kokain hydrochloridu, phenacetinu a levamisolu, elektronické váhy se stopovým množstvím zbytků směsi kokain hydrochloridu, phenacetinu a levamisolu.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a krajského státního zástupce podané v neprospěch obžalovaného [jméno] [příjmení] zamítají.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016 č. j. 2 T 44/2016 – 2455 byli obžalovaní [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] jako spolupachatelé podle § 23 tr. zákoníku uznáni vinnými v bodě 1) zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku a v bodě 2) zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, obžalovaný [jméno] [příjmení] v bodě 1) jako návodce podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku, v bodě 3) přečinem nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku a v bodě 4) zločinem přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku a obžalovaný [jméno] [příjmení] v bodě 1) jako návodce podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku. Za to byl obžalovaný [jméno] [jméno] odsouzen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za trestnou činnost shora uvedenou a dále za trestnou činnost, pro kterou byl potrestán rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2015 sp. zn. 4 T 8/2015 a trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 1. 2014 sp. zn. 2T 19/2014 za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl ohledně [jméno] [jméno] zrušen ve výroku o trestu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2015 sp. zn. 4T 8/2015 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 To 103/2015 a trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 1. 2014 sp. zn. 2 T 19/2014, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obžalovaný [jméno] [příjmení] byl odsouzen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání sedmnácti roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl tomuto obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu držení a nošení střelných zbraní ve výměře deseti let. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl dále uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty – samonabíjecí brokovnice SAIGA - 12 K, v. č. A08480644, ráže 12/76. Obžalovaný [jméno] [příjmení] byl odsouzen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmnácti roků a šesti měsíců, pro

jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl tomuto obžalovanému uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty – samonabíjecí pistole CZ 75 B, výrobní číslo 4997E, ráže 9 mm [jméno] [příjmení] včetně zásobníku, směsi kokain hydrochloridu a mannitolu o hmotnosti 98,73 gramu, kokain hydrochloridu o hmotnosti 74,81 gramu, směsi kokain hydrochloridu, phenacetinu a inositolu o hmotnosti 1,16 gramu, 1 kusu lžičky, 1 kusu nože a 1 kusu kelímku se stopovým množstvím zbytků směsi kokain hydrochloridu, phenacetinu a levamisolu, elektronické váhy se stopovým množstvím zbytků směsi kokain hydrochloridu, phenacetinu a levamisolu. Obžalovaný [jméno] [příjmení] byl podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmnácti roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byli všichni obžalovaní uznáni povinnými společně a nerozdílně zaplatit poškozenému [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], Slovenská republika, částku 175.000 Kč.

Proti tomuto rozsudku podali ihned po jeho vyhlášení odvolání obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], ve lhůtě uvedené v § 248 odst. 1 tr. řádu jej řádným opravným prostředkem napadli i obžalovaní [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] a krajský státní zástupce v [obec].

Krajský státní zástupce podal odvolání v neprospěch obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], a to do výroku o trestu. Namítl, že ačkoli u těchto obžalovaných byly dány důvody pro uložení dalších vedlejších trestů, nalézací soud tyto tresty neuložil. V případě obžalovaného [jméno] [příjmení] měl být uložen trest propadnutí majetku ve vztahu k zajištěným částkám 460.000 Kč a 590 Euro, v případě obžalovaného [jméno] [příjmení] trest propadnutí náhradní hodnoty ve vztahu k částce 1.590 Euro. Uložení těchto trestů je odůvodněno tím, že obžalovaný [jméno] [příjmení] spáchal zvláště závažný zločin, jímž pro jiného získal majetkový prospěch, obžalovaný [jméno] [příjmení] tento prospěch získal. S ohledem na majetkové poměry těchto obžalovaných je zřejmé, že uložení takových trestů by nemělo mít nepříznivý vliv na jejich solidární povinnost odčinit způsobenou nemateriální újmu bratru poškozeného [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení]. Závěrem státní zástupce navrhuje, aby odvolací soud v intencích tohoto odvolání uložil oběma těmto obžalovaným výše uvedené vedlejší tresty.

Obžalovaný [jméno] [jméno] vypracoval odvolání prostřednictvím svého obhájce a směřoval je pouze do výroku o trestu. Nalézací soud podle jeho názoru neodstranil vady psychiatrického a psychologického znaleckého posudku týkající se jeho osoby a nedostatečně zhodnotil pomoc obžalovaného orgánům činným v trestním řízení stran objasňování této ale i další trestné činnosti. Obžalovaný [jméno] [jméno] navrhuje vypracování revizního posudku z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie a psychologie, když stávající posudek významně a nepříznivě přispěl ke stanovení výše trestu. Stěžejní závěry tohoto posudku se podle odvolatele nepotvrdily, zejm. jestliže je podle znalce jeho věrohodnost podstatně snížena. To je v příkrém rozporu s tím, jak jeho výpovědi hodnotí v odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud ale i jak jsou hodnoceny jeho výpovědi v dalších jiných případech. Nesouhlas vyslovil obžalovaný [jméno] [jméno] i se závěrem znalce, že prognóza jeho resocializace se vzhledem k osobnosti a dosavadnímu vývoji jeví jako nepříznivá, a to na základě toho, že byl v minulosti trestán. Odvolatel je však ve VTOS poprvé a je zde kladně hodnocen. Předchozí podmíněné odsouzení také neporušil. K projednávané trestné činnosti se sám přiznal a rozkryl i další trestnou činnost. Agresivita předpokládaná znaleckým posudkem se neprojevila ani ve výkonu trestu ani ve vazbě, navíc v souvislosti se zahraniční vojenskou misí byl podroben psychologickému vyšetření a zkoumání, a kdyby měl takové agresivní sklony, nemohl by tuto službu vykonávat. Ani znalecovo hodnocení vzájemného vztahu s obžalovaným [jméno] [příjmení] neodpovídá realitě, když ze samotné výpovědi tohoto obžalovaného je zřejmé, že nebyl obžalovanému [jméno] [jméno] nějak podřízený. K pořízeným odposlechům zastává odvolatel názor, že jejich obsah měl soud prvního stupně zhodnotit v celé šíři a objektivně, a nikoli pouze v jeho neprospěch. V těchto odposleších není zachyceno vše, o čem se spoluvězněm [jméno] [příjmení] bavili. Přitom to byla jediná osoba, se kterou o trestné

činnosti hovořil. Současně k němu vzhlížel jako ke staršímu a zkušenějšímu vězňovi, před kterým chtěl vypadat lépe a drsněji, než je tomu ve skutečnosti. V této souvislosti odvolatel poukázal i na fakt, že se svědkem [jméno] [příjmení] byl na stejné cele a ten nežádal o přeložení, takže z odvolatele nemohl mít strach. Obžalovaný [jméno] [jméno] se také ohradil proti tomu, že se měl na vraždě podílet neaktivněji. V této souvislosti poukázal na konkrétní součinnost obžalovaného [jméno] [příjmení], oproti kterému však dostal vyšší trest. Odvolatel znovu zdůraznil svoji lítost a upozornil na svoji snahu se poškozeným omluvit. Zopakoval, že se rozhodl skoncovat s doposavad vedeným protizákonným způsobem života a že přistoupil na spolupráci s orgány činnými v trestním řízení, ačkoli tím ohrozil svou rodinu a přítelkyni. Obžalovaný [jméno] [jméno] si je vědom, že za skutky, kterých se dopustil, mu náleží přísný trest. Trest odnětí svobody ve výměře dvaceti let však neodpovídá hodnocení jeho osoby, kdy se ke spáchání trestných činů doznal, napomohl k rozkrývání další trestné činnosti a z bydliště i z věznice je příznivě hodnocen. Za těchto okolností požádal, aby výměra trestu směřovala k dolní hranici trestní sazby i v rámci ukládání trestu souhrnného. Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a uložil mu přiměřeně mírnější trest.

Obžalovaný [jméno] [příjmení] vypracoval odvolání rovněž prostřednictvím svého obhájce a směřoval je pouze do výroku o trestu odnětí svobody. Nálezací soud se podle jeho názoru zcela nevyrovnal se všemi kritérii rozhodnými pro uložení trestu, zejm. s tím, do jakého typu věznice jej zařadil. Nový trestní zákoník výslovně nedefinuje účel trestu, nicméně tento účel je víceméně elektickou kombinací teorie absolutní a utilitární. Absolutní teorie je zahleděna do minulosti (trestá se zlo). Podle retribuční teorie je trest odplatou. Relativní teorie trestání vyjadřuje, že se trestá, aby nebylo páčáno zlo. Trest je prostředkem resocializace reintegrace, individuální a generální prevence. I při zařazení odsouzených do výkonu trestu lze vypozařovat pravidla připomínající jak hledisko retribuční, tak i hledisko utilitární. Ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku umožňuje zařadit pachatele do věznice jiného typu, než do které má být podle odstavce 2 zařazen, má-li soud se zřetelem na závažnost trestného činu a na stupeň a povahu narušení pachatele za to, že bude působení na něj, aby vedl řádný život, v jiném typu věznice lépe zaručeno. Odůvodněním, proč byl odsouzený [jméno] [příjmení] zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, se krajský soud blíže nezabýval, omezil se pouze na konstatování aplikace ustanovení § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Výměru trestu zdůvodnil již podrobněji, nicméně přitom nedostatečně zvýraznil rozdíl mezi výší trestu ukládaného jemu a obžalovanému [jméno] [jméno]. S odkazem na stanovisko pléna Ústavního soudu ČR Pl. ÚS 5/94 je nicméně nezbytné, aby byl i výrok o zařazení do určitého typu věznice řádně odůvodněn. V této souvislosti odvolatel poukazuje na příznivé hodnocení z vazby i na rozdíl od obžalovaného [jméno] [jméno] na dobré možnosti resocializace. Tato okolnost se nepochybně promítla do odlišné výměry trestu, nepromítla se však do složky utilitární, v rámci které je nutno vzít v úvahu výhled na lepší nápravu pachatele mezi osobami méně narušenými, a tedy v mírnějším typu věznice. Odsouzený [jméno] [příjmení] v tomto ohledu poukázal na odborný i literární komentář k nastolené problematice, kdy v pracích zabývajících se touto tematikou uváděná hlediska v odůvodnění napadeného rozsudku absentují. Odvolatel má pevné rodinné vazby, přičemž obou skutků se dopustil pod tlakem určité závislosti na obžalovaném [jméno] [jméno]. Při úvahách o výměře a způsobu výkonu trestu by soudy měla dbát hlediska zdrženlivosti, s nímž úzce souvisí i otázka ekonomie trestní represe. Je totiž zbytečné zařazovat osobu, již postačí zařadit do mírnějšího typu věznice, do typu přísnějšího, který je z hlediska nákladů mnohem dražší. Závěrem se navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení] ve výroku o trestu odnětí svobody, a uložil mu tento trest mírnější, blíže při spodní hranici zákonné trestní sazby, se zařazením do věznice s ostrahou.

Obžalovaný [jméno] [příjmení] odůvodnil podané odvolání prostřednictvím svého obhájce a směřoval je do všech výroků napadeného rozsudku týkajících se jeho osoby. Namítl, že napadený rozsudek je nezákonný a věcně nesprávný, nálezací soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, nesprávně a nedostatečně zjistil skutkový děj a tento po právní

stránce nesprávně posoudil. Krajský soud neaplikoval zásadní zásady trestního procesu, skutkové závěry jsou v rozporu s provedeným dokazováním nebo v nich nemají podklad či jsou založeny pouze na hypotetických úvahách, hodnocení důkazů je tendenční, významné okolnosti svědčící ve prospěch odvolatele nalézací soud ignoruje nebo je bagatelizuje, rozpory v usvědčujících výpovědích naopak soud přehlíží, ačkoli je na ně výslovně upozorňováno. V řízení předcházejícím napadenému rozsudku jsou vážné procesní vady, nalézací soud neprovedl navrhované důkazy a navíc se skutečnost, že obžalovaný [jméno] [příjmení] po část hlavního líčení využil svého práva a nevypovídal, vykládá v jeho neprospěch. Výrok o trestu je v rozporu s příslušnými ustanoveními trestního zákoníku, je nepřiměřený a nemá podklad v provedeném dokazování. Závěrem je navrženo, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení a rozhodnutí.

V doplňku podaného odvolání obžalovaný [jméno] [příjmení] poukázal na svoji výpověď u hlavního líčení, v níž popsal svoji úlohu v celé věci. Z této výpovědi vyplývá, že o likvidaci poškozeného nic nevěděl, a nemůže být proto uznán vinným návodcem k úmyslnému zločinu vraždy. Na obžalovaného [jméno] [jméno] se obrátil se žádostí, aby obstaral poškozenému možnost vycestovat do zahraničí a tam mu zařídit nový život a identitu. Odvolatel nesouhlasí s tím, jak je v protokolu přepsána jeho výpověď (obžalovaný [příjmení] [příjmení] provedl sám přepis audiozáznamu a založil jej do spisu), a již vůbec ne s tím, jak je tato výpověď interpretována v odůvodnění napadeného rozsudku. Výpověď obžalovaného [jméno] [příjmení] je přitom v souladu i s dalšími provedenými důkazy s výjimkou výpovědi obžalovaného [jméno] [jméno]. Nepřímé informace sice poskytli i obžalovaný [jméno] [příjmení] a svědci [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kdy se však jedná o svědectví zprostředkovaná, z doslechu, neboť jmenovaní pouze reprodukují informace, které jim sdělil obžalovaný [jméno] [jméno]. Tato tvrzení obžalovaného [jméno] [jméno] však ve světle provedeného dokazování neobstojí, neboť se obsahově časem měnila a odporují i samy sobě a i dalším provedeným důkazům. Nalézacímu soudu je třeba vytknout, že výpovědi obžalovaných [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] nezhodnotil nezávisle, když odůvodnění napadeného rozsudku spíše připomíná obhajobu výpovědi prvně jmenovaného a bagatelizaci výpovědi druhého. To je zvláště závažné v situaci, kdy podle znaleckého posudku je obžalovaný [jméno] [jméno] nevěrohodnou osobností s vysokou inteligencí, která je schopna promyšleně lhát. Jeho výpověď (rovněž přepsaná z audiozáznamu), podle níž spočívala role obžalovaného [jméno] [příjmení] v popisu skutkového děje tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku, neobstojí v porovnání s jednotlivými jejími verzemi, ani se svědectvím obžalovaného [jméno] [příjmení] a svědka [jméno] [příjmení]. Tvrzení, že měl obžalovaný [jméno] [jméno] dostat nabídku na likvidaci poškozeného v létě 2012, je v rozporu s výpovědí obžalovaného [jméno] [příjmení], který vypověděl, že jej obžalovaný [jméno] [jméno] přesvědčoval již od počátku roku 2012, a svědka [jméno] [příjmení], který v podání vysvětlení uvedl, že se na něj obžalovaný [jméno] [jméno] obrátil někdy na jaře 2012. Tyto výpovědi naopak korespondují s výpovědí obžalovaného [jméno] [příjmení], podle kterého se na obžalovaného [jméno] [jméno] obrátil se žádostí o zařízení přestěhování poškozeného do ciziny na začátku roku 2012. Iracionálně působí i popis obžalovaného [jméno] [jméno] týkající se předání peněz, kdy je nelogické, proč by po ukázání fotografie usmrceného poškozeného obžalovanému [jméno] [příjmení] neobdržel od tohoto peníze rovnou. Navíc je tento popis v rozporu s tím, co uváděl ohledně této okolnosti svědku [příjmení]. Rozporné je i jeho tvrzení, v jaké měně peníze dostal, zejm. s ohledem na obsah konfrontace s obžalovaným [jméno] [příjmení]. Nevyslechnut v tomto směru zůstal navrhovaný svědek [jméno] [příjmení], který měl podle obžalovaného [jméno] [jméno] rozměňovat Eura. Tvrzení, že obžalovaný [jméno] [jméno] měl proti penězům předat fotoaparát, je v rozporu s výpovědí svědka [jméno] [příjmení]. Všechny tyto důkazy jsou pak plně v souladu s výpovědí obžalovaného [jméno] [příjmení], který si nikdy likvidaci poškozeného neobjednal. Další nepravdou je popis obžalovaného [jméno] [jméno] stran setkání s obžalovaným [jméno] [příjmení] v bytě obžalovaného [jméno] [příjmení] při příležitosti party [příjmení] [příjmení]. V době konání této party již obžalovaný v bytě popisovaném obžalovaným [jméno] [jméno] nebydlel, k čemuž byly

navrženy důkazy, které nalézací soud rovněž neprovedl. I obžalovaný [jméno] [příjmení] při konfrontaci s obžalovaným [jméno] [jméno] v březnu 2016 projevil pochybnosti, zda skutečně existoval nějaký pravý objednavatel vraždy, zda to nebyla záležitost pouze obžalovaného [jméno] [jméno]. Nezákonný postup krajského soudu pak spočívá v tom, že účelovost výpovědi obžalovaného [jméno] [příjmení] spatřuje na základě toho, že byla učiněna až v závěru hlavního líčení. Pokud však chtěl obžalovaný [jméno] [příjmení] říci svoji pravdu, nezbylo mu než s ohledem na křivou výpověď obžalovaného [jméno] [jméno] vypovídat na závěr procesu. Pokud jde o vycestování poškozeného do zahraničí, obžalovaný [jméno] [příjmení] na rozdíl od závěrů soudu prvního stupně nikdy netvrdil, že poškozený potřeboval falešnou identitu k vycestování. Cizí identitu, práci a zázemí měl poškozený získat až v cizí zemi (Thajsku). Nelogičnost výpovědi obžalovaného [jméno] [příjmení] dovozovaná krajským soudem je jen překroucením jejího skutečného obsahu. Rozpor není ani mezi výpověďmi obžalovaného [jméno] [příjmení] a obžalovaného [jméno] [příjmení] stran zájmu na druhém místě jmenovaného o zařízení vycestování poškozeného. Navíc obžalovaný [jméno] [příjmení] k přímému dotazu předsedy senátu uvedl, že průběh věci odpovídá tomu, jak to popisoval ve své výpovědi obžalovaný [jméno] [příjmení]. Nedůvodná je i poznámka nalézacího soudu, jak si obžalovaný [jméno] [příjmení] může pamatovat do detailu pro něj tak nepodstatné události, když totéž by bylo možno vytknout i obžalovaným [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení]. Nevyváženost a zaujatost nalézacího soudu je patrná i v tom, že považuje za nelogickou předchozí intenzivní péči obžalovaného [jméno] [příjmení] o poškozeného v návaznosti na naprostý nezájem o to, co se dělo dál po odevzdání jeho osoby obžalovanému [jméno] [jméno]. Jestliže však měl být poškozený po určité době ubytován jinde, a měli se o něj postarat jiní lidé, starostlivost obžalovaného [jméno] [příjmení] tím logicky skončila. Překroucena je i výpověď obžalovaného [jméno] [příjmení], že si pro poškozeného měl do [obec] přiletět někdo z Thajska. To jmenovaný nikdy netvrdil, poškozeného si tyto osoby měly převzít v Thajsku. Logiku má i to, že obžalovaný [jméno] [příjmení] i obžalovaný [jméno] [příjmení] odmítli obžalovanému [jméno] [jméno] zaplatit další náklady poškozeného za problémy vzniklé při pobytu poškozeného v Thajsku, neboť k tomu neměli žádný důvod. Tvzení obžalovaného [jméno] [příjmení], že poškozeného převezli zpět z Thajska do [obec], aby jej zde následně zavraždili, není jeho tvrzením, neboť takto mu byla celá věc prezentována obžalovaným [jméno] [jméno], kterému to ale ani nevěřil. V posuzované věci existuje řada okolností, které nasvědčují tomu, že úkolem obžalovaného [jméno] [jméno] bylo skutečně pouze zajištění ukrytí poškozeného v cizině. Nakonec i sám poškozený o tom byl přesvědčen. Způsob ukrytí poškozeného v hotelu DŮM nesvědčí, že by mělo dojít k jeho likvidaci, když míra jeho utajení byla velice benevolentní. Není také zřejmé, proč při samotném vykonání vraždy obžalovaný [jméno] [jméno] nezmínil před poškozeným jméno [příjmení], ale mluvil jen o špatných lidech. K osobě obžalovaného [jméno] [jméno] je třeba dodat, že při konfrontaci s poškozeným [jméno] [příjmení] nepostupoval logicky, nýbrž jako zkušený manipulátor a demagog, a na první pohled byla zjevná jeho převaha ve schopnosti ovládat protějšek. Postup, že v průběhu realizace své trestné činnosti označil obžalovaný [jméno] [jméno] před svými komplici za iniciátora někoho jiného, aniž by to byla pravda, je v jeho případě běžný. Vzpomenout je možno osobu [příjmení] staršího, ale také plánované přepadení vietnamského obchodníka či přepadení drogových dealerů. Je tak pravděpodobné, že i v případě projednávání vraždy lhal obžalovaný [jméno] [jméno] o úloze obžalovaného [jméno] [příjmení] zcela účelově. Proč si vybral právě jeho osobu, je poměrně logické, neboť pouze mírně poopravil skutečnou variantu události a pozměnil jeho roli. Skutek, tak jak je v rozsudku popsán, přitom nemá podklad v obsahu spisu ani v provedeném dokazování. Nebyl proveden jediný důkaz, že by obžalovaný [jméno] [příjmení] zorganizoval převoz poškozeného ze Slovenska do [obec]. Z žádného důkazu také nevyplývá, že by se schůzky obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] v [obec] zúčastnili další dvě neustanovené osoby. Nebyly provedeny důkazy navržené odvolatelem, a to domovní prohlídka u obžalovaného [jméno] [jméno], výslech svědků [jméno] [příjmení] (zasvěceného do celého případu i do předchozí trestné činnosti obžalovaného [jméno] [jméno]), [jméno] [příjmení] (měl provést směnu peněz a také by se mohl vyjádřit k bydlišti odvolatele),

[jméno] [příjmení] (nezúčastněné osoby při rekognici), revizní znalecký posudek z oboru psychiatrie a psychologie a doplnění výsledků znaleckých vyšetření (nekvalitní stávající posudek), výslech svědka [jméno] [příjmení] a jeho otce (křivé obvinění otce [jméno] [příjmení] obžalovaným [jméno] [jméno]), přečtení úředních záznamů o podaném vysvětlení a protokolů o výslechu obžalovaných [jméno] [jméno] na č. l. 264 – 283 a [jméno] [příjmení] na č. l. 347 – 364, doplňující výslech svědka [jméno] [příjmení] a přečtení protokolu o jeho výslechu, výslech svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] – otce odvolatele, [jméno] [příjmení], spolupracovníků obžalovaného [jméno] [jméno] z armády a zpráva GPS logy stěhovacího vozidla z [ulice]. Odvolatel také poukázal na vadu v postupu při rekognici, kdy se přípravy tohoto úkonu zúčastnil jen obhájce obžalovaného [jméno] [příjmení], ostatní obhájci byli ve výslechové místnosti s obžalovaným [jméno] [jméno], obžalovaný [jméno] [jméno] byl následně z výslechové místnosti odveden a po ukončení přípravy rekognice pro něj odešel jeden z policistů, který mu mohl sdělit číslo, pod kterým je obžalovaný [jméno] [příjmení] zařazen. Nalézací soud opakovaně neumožnil obhájci obžalovaného [jméno] [příjmení] klást dotazy obžalovaným a svědkům, a to ve věcech, jež měly souvislost s projednávanou věcí, přitom toto ani často nebylo řádně protokolováno. Nepravdivé je i tvrzení soudu, že původcem drog a zbraní nalezených u obžalovaného [jméno] [příjmení] byl vyhazovač z Red Peppers, toto ve své výpovědi obžalovaný [jméno] [příjmení] neuvedl, zmínil jen to, že se s ním seznámil, když začal boxovat. Doplněk odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] pak obsahuje přepisy nahrávky a jejich srovnání s protokoly o hlavním líčení ze dnů 1. 9. 2016 (výslech obžalovaného [jméno] [jméno]) a 20. 9. 2016 (výslechy obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]).

Obžalovaný [jméno] [příjmení] odůvodnil podané odvolání prostřednictvím svého obhájce a směřoval je do výroků o vině a trestu týkajících se jeho osoby. Zdůraznil, že se k trestnému činu kladenému mu za vinu nikdy nedoznal. Před nalézacím soudem přitom nebyly provedeny takové skutečně objektivní důkazy, na základě kterých by mohlo být spolehlivě rozhodnuto o jeho vině. Přisvědčit nelze ani závěru krajského soudu, že provedené důkazy hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu. Stejně tak nelze ani vyslovit souhlas, že výpovědi obžalovaných [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] usvědčují přesvědčivým a věrohodným způsobem obžalované [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Obžalovaný [jméno] [příjmení] s obžalovaným [jméno] [příjmení] nikdy nepřišel do styku a nikdy s ním nejednal. Nalézací soud odůvodňuje své rozhodnutí i tím, že z výpovědi obžalovaného [jméno] [jméno] vyplývá propojení až k obžalovanému [jméno] [příjmení] s tím, že obžalovaný [jméno] [jméno] měl obžalovaného [jméno] [příjmení] poznat v průběhu prováděných rekognic. Výhrady obhajoby k provedené rekognici neshledal nalézací soud důvodnými, nicméně tomuto závěru nelze přisvědčit, neboť je nekonkrétní, nejasný a nesouhlasí se skutečným stavem věci. Nalézací soud vůbec nehodnotí skutečnost, že výpověď obžalovaného [jméno] [jméno], v níž popisuje obžalovaného [jméno] [příjmení], měla zcela nepochybně rozvíjející charakter. Navíc se první rekognice vůbec nezúčastnil obhájce obžalovaného [jméno] [příjmení]. K závěru krajského soudu, že výpověď obžalovaného [jméno] [jméno] o tom, že obžalovaného [jméno] [příjmení] viděl v [obec], vlastně podporuje i výpověď obžalovaného [jméno] [příjmení] na závěr hlavního líčení, je třeba poznamenat, že obžalovaný [jméno] [jméno] konkrétně uvedl, že ho neviděl tak dobře, aby ho viděl detailně, jak vypadá, neznal ho a ani nevěděl, jak vypadá. Tuto skutečnost přitom potvrzuje i obžalovaný [jméno] [příjmení]. Skutková zjištění nalézacího soudu tak jsou v hrubém rozporu se skutečným obsahem provedených důkazů. Rozpor je i v tom, jakým autem měl obžalovaný [jméno] [příjmení] do [obec] přijet, když [jméno] [jméno] uvádí Audi A8, kdežto v rozsudku je uvedeno Audi A6. Nalézací soud odůvodňuje svůj verdikt i tím, že obžalovaný [jméno] [jméno] vypověděl, že objednatel pochází z Bratislavy a v případě dalších objednatelů se má jednat o osoby ze slovenského drogového podsvětí. To podle nalézacího soudu koresponduje výpovědi bratra poškozeného i obsahu připojeného trestního spisu slovenských policejních orgánů, z kterýchžto důkazů vyplývá i zcela reálný motiv k odstranění poškozeného. Skutečnost, že by se obžalovaný [jméno] [příjmení] měl rekrutovat ze slovenského drogového podsvětí, není žádným způsobem doložena nějakým

konkrétním a skutečně objektivním důkazem. Obžalovaný [jméno] [příjmení] nebyl nikdy v minulosti ani v České republice ani na Slovensku trestně stíhán pro jakoukoli trestnou činnost. Orgány činné v trestním řízení, krajský soud nevymáhají, se vůbec nezabývaly jiným možným motivem jednání obžalovaného [jméno] [jméno], který byl zcela jistě zistitelný. Obžalovaný [jméno] [příjmení] pouze požádal obžalovaného [jméno] [příjmení], zda by bylo možné zajistit vycestování poškozeného do zahraničí, za což byla známými obžalovaného [jméno] [příjmení], tj. obžalovaným [jméno] [jméno] požadována odměna. Obžalovaný [jméno] [příjmení] však zásadně odmítá, že by měl konkrétní informace o tom, jak obžalovaný [jméno] [jméno] jednal. Ten by změnou zadání nepochybně získal více finančních prostředků, neboť vycestování by bylo spojeno s daleko vyššími náklady než usmrcení a následné ukrytí mrtvoly poškozeného. S tímto motivem obžalovaného se však nalézací soud vůbec nevypořádal a ponechal jej stranou svého hodnocení důkazů. Obhajoba obžalovaného [jméno] [příjmení] tak ani v tomto směru nebyla vyvrácena. Údajné logické rozpory ve výpovědích obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] nejsou nijak specifikovány, nalézací rozsudek je tak zcela nekonkrétní, nejasný, spekulativní, neodůvodněný a ve svém výsledku nepřezkoumatelný. V rozporu s výpovědí obžalovaného [jméno] [příjmení] je i tvrzení nalézacího soudu, že o zapojení obžalovaného [jméno] [příjmení] hovoří i tento obžalovaný. Z jeho výpovědi vyplývá, že o obžalovaném [jméno] [příjmení] nehovoří nikdy, a to ani zprostředkovaně. Vyjádření obžalovaného [jméno] [příjmení] i vyjádření svědka [jméno] [příjmení] jsou zcela nekonkrétní a jimi udávaný popis je možno vztáhnout na jakoukoli osobu mužského pohlaví a slovenské národnosti. Uvádí-li krajský soud, že událost ohledně setkání obžalovaného [jméno] [jméno] s obžalovaným [jméno] [příjmení] v bytě obžalovaného [jméno] [příjmení] není ve světle ostatních provedených důkazů tak zásadní, pak zcela ponechává stranou, o jaké jiné konkrétní důkazy by se v této souvislosti mělo jednat, i to, co k této události uvedl sám obžalovaný [jméno] [jméno]. Až do té fáze případu, kdy obžalovaný [jméno] [příjmení] požádal obžalovaného [jméno] [příjmení] o zprostředkování zmizení poškozeného a kdy obžalovaný za tím účelem oslovil obžalovaného [jméno] [jméno] a ten to za finanční odměnu přislíbil, se všichni obžalovaní shodují. Liší se jen v tom, co mělo v praxi představovat ono požadované zmizení. Krajský soud v tomto ohledu hodnotí výpovědi obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] jako vzájemně částečně rozporné, nepravdivé a účelové, též z toho důvodu, že oba jmenovaní využili svého práva nevypovídat a vypovídali až na konec hlavního líčení. Obžalovaný [jméno] [příjmení] však zdůrazňuje, že při své obhajobě postupoval v souladu se svými zákonnými právy, a je tedy pouze věcí orgánů činných v trestním řízení, aby se s obhajobou obžalovaných vypořádaly bez ohledu na skutečnost, jakou je volba termínu výpovědi. Námitce účelovosti v postupu obou posledně jmenovaných obžalovaných, jak to zdůvodňuje nalézací soud, tak nelze přisvědčit, zejm. jestliže obžalovaný [jméno] [příjmení] svůj přístup ke své výpovědi s odkazem na neakceptovatelnou nabídku policie na spolupráci a špatnou psychickou kondici po svém zadržení řádně objasnil. Pokud nalézací soud uzavírá, že chtěl-li poškozený odcestovat do Thajska, mohl tak, stejně jako odcestoval v březnu 2012 do [příjmení] [jméno], učinit sám, nerespektuje požadavek poškozeného vycestovat na nikoli vlastní doklady, nýbrž vycestovat pod jinou identitou, a to vzhledem k přesné evidenci cestujících. Navíc poškozený chtěl obstarat i jisté zázemí a zajistit finanční příjem. Nic překvapivého není ani na tom, že obžalovaný [jméno] [příjmení] poté, co měl poškozený vycestovat, nebyl již s poškozeným v kontaktu. Naopak je to jen důkazem jeho okrajového zájmu o osobu poškozeného, pro kterého zajistil pouze vycestování a jinak s ním neměl nic společného. K jednání ostatních obžalovaných se obžalovaný [jméno] [příjmení] nemůže vyjadřovat, neboť je nezná. Závěrem se navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil v části týkající se obžalovaného [jméno] [příjmení] a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V doplňku tohoto odvolání obžalovaný [jméno] [příjmení] prostřednictvím svého obhájce nad rámec výše uvedeného zdůraznil, že výpověď obžalovaného [jméno] [příjmení] zcela vyvrací usvědčení obžalovaného [jméno] [příjmení] i tu skutečnost, že měl být objednavatelem vraždy poškozeného, přičemž na podporu tohoto tvrzení detailně citoval příslušné pasáže z jeho výpovědi

a ze svého vyjádření k této. Je zde tedy extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními, jakož i odůvodněním rozsudku, a to zejm. pokud obžalovaný [jméno] [příjmení] hovoří o známé mafiánské rodině a o dvou bratrech. Výpověď obžalovaného [jméno] [jméno] přitom znevěřodňuje jednak vývoj v popisu osoby obžalovaného [jméno] [příjmení] obžalovaným [jméno] [jméno], jednak údajný počet jejich setkání, jednak pojmenování oné osoby, s níž došlo v [obec] k setkání, jednak identifikace vozidla, se kterým jeli do [obec] obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno], jednak identifikace vozidla, které přijelo na schůzku do [obec] z Bratislavy, jednak rozpory ohledně setkání v [obec] včetně možné identifikace obžalovaného [jméno] [příjmení], jednak další zásadní rozpory a změny ve výpovědích obžalovaného [jméno] [jméno], z nichž vyplývá, že obžalovaný [jméno] [jméno] o setkání v [obec] v zásadních věcech nemluví pravdu, že obžalovaného [jméno] [příjmení] ani průběh schůzky neviděl, že k setkání obžalovaného [jméno] [jméno] s obžalovaným [jméno] [příjmení] nemohlo dojít v bytě obžalovaného [jméno] [příjmení] na Barrandově. Další zásadní rozpory a nedostatky vyplývají ze samotného odůvodnění napadeného rozsudku, kdy se jedná o nesprávné označení vozidla Audi, o jiný možný motiv k odstranění poškozeného jako svědka rozsáhlé drogové činnosti, na které se měl podílet obžalovaný [jméno] [příjmení], když skutečnost, že by obžalovaný [jméno] [příjmení] měl být osobou ze slovenského drogového podsvětí není žádným způsobem doložena žádným konkrétním a skutečně objektivním důkazem a ani v nejmenším nevyplývá z obsahu připojeného slovenského trestního spisu, o možnosti sehnat resp. obstarat si na Slovensku bankovky 500 Euro, o nelogičnosti ohledně cestovních dokladů poškozeného, o poskytnutí vozidla Škoda Octavia svědku [jméno] [příjmení] obžalovaným [jméno] [příjmení] a osobou jménem [příjmení] a o neuvedení a neodůvodnění provedeného důkazu u hlavního líčení dne 20. 9. 2016, a to záznamu o podání oznámení ze dne 21. 11. 2014, z něhož vyplývá dluh poškozeného neznámým osobám ve výši odpovídající nákladům a odměně požadovaných obžalovaným [jméno] [jméno]. K osobě obžalovaného [jméno] [jméno] nelze při hodnocení jeho věrohodnosti pominout ze znaleckého posudku z odvětví psychologie fakt, že má vysoké IQ, že motivem jeho jednání bylo získat majetkový prospěch, že má nedostatečné charakterové vlastnosti, že je vůdčí osobností vůči obžalovanému [jméno] [příjmení] a že jeho věrohodnost je podstatně snížena. Rozpory v jeho výpovědích se týkají zejm. doby, kdy se měl obžalovaný [jméno] [jméno] dozvědět o objednávce likvidace poškozeného, předání peněz co se týče částek a měny, líčení dalších událostí ve světle výpovědí ostatních spoluobžalovaných, nesrovnalostí ohledně fotoaparátu a SD (paměťové) karty a popisu osoby a údajů o osobě poškozeného. Obžalovaný [jméno] [příjmení] upozorňuje, že postupem nalézacího soudu bylo jednoznačně porušeno jeho právo na spravedlivý proces, kdy skutková zjištění jsou v extrémním rozporu s obsahem jednotlivých důkazů a provedeným dokazováním, přičemž nalézací soud nehodnotil tyto důkazy v jejich vzájemných souvislostech, nýbrž toliko jednostranně v jeho neprospěch. V důsledku toho zůstal napadený rozsudek neodůvodněný a v konečném důsledku i nepřezkoumatelný. Navrhuje se proti zrušení tohoto rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. b) a c) tr. řádu a vrácení věci soudu prvního stupně podle § 259 odst. 1 tr. řádu k novému projednání a rozhodnutí

Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Předně je na tomto místě nutno zmínit, že oddělitelné výroky o vině obžalovaných [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení], výroky o trestu zákazu činnosti a propadnutí věci ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení] a výrok o náhradě škody ohledně obžalovaných [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] nebyly odvoláními napadeny a odvolací soud se jimi nemohl, a tedy ani nemusel zabývat.

V řízení, které předcházelo napadeným výrokům rozsudku, byly jinak provedeny řádným způsobem veškeré důkazy významné pro objasnění skutečného stavu věci při dodržení všech zákonných ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo obžalovaných na řádnou obhajobu a na objasnění věci. Provedené dokazování je proto úplné a řízení předcházející napadenému rozsudku

nevykazuje takové procesní vady, na něž by bylo nutno reagovat postupem podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.

S protestem proti regulérnosti ve věci provedených rekognic nelze souhlasit. První rekognice podle fotografií proběhla samozřejmě bez přítomnosti obhájce obžalovaného [jméno] [příjmení], neboť v té době proti jeho osobě nebylo ještě zahájeno trestní stíhání. Ve vztahu k tomuto obžalovanému se nicméně jednalo o neodkladný úkon, neboť touto rekognicí mělo teprve dojít k ustanovení osoby dalšího pachatele. Garantem zákonnosti tohoto úkonu trestního řízení pak byla přítomná soudkyně Mgr. [jméno] [příjmení]. Námitky proti regulérnosti této rekognice nebyly v jejím průběhu ani po jejím skončení vzneseny ani ze strany přítomných obhájců všech ostatních spoluobžalovaných.

Druhá rekognice in natura proběhla za přítomnosti obhájců všech obžalovaných vyjma obhájce obžalovaného [jméno] [příjmení]. Protokol o jejím průběhu byl po skončení tohoto úkonu předložen všem účastníkům k přečtení s poučením o možnosti provedení jeho oprav nebo doplnění. Po přečtení všichni přítomní prohlásili, že protokol odpovídá stavu, průběhu a v něm uvedeným zjištěním, a proto nežadají změn, oprav ani doplnění. Odvolací námitky obžalovaného [jméno] [příjmení], že se přípravy tohoto úkonu zúčastnil jen obhájce obžalovaného [jméno] [příjmení], ostatní obhájci byli ve výslechové místnosti s obžalovaným [jméno] [jméno], obžalovaný [jméno] [jméno] byl následně z výslechové místnosti odveden a po ukončení přípravy rekognice pro něj odešel jeden z policistů, který mu mohl sdělit číslo, pod kterým je obžalovaný [jméno] [příjmení] zařazen, uplatněné teprve v této fázi trestního řízení proto nemohou obstát. Hypotéza o údajném policejním podvodu nemá žádný hmatatelný podklad, navíc z věcného hlediska nelze přehlédnout, že obžalovaný [jméno] [jméno] bezpečně poznal obžalovaného [jméno] [příjmení] již v předchozí rekognici in natura. V této souvislosti je bezpředmětné provádět i výslech nezúčastněné osoby při této rekognici, navrhané svědkyně [jméno] [příjmení].

Namítá-li obžalovaný [jméno] [příjmení], že nalézací soud opakovaně neumožnil jeho obhájci klást dotazy obžalovaným a svědkům, a to ve věcech, jež měly souvislost s projednávanou věcí, kdy toto ani často nebylo řádně protokolováno, pak je třeba poznamenat, že takto postupoval nalézací soud pouze tehdy, když kladené otázky nesměřovaly k objasnění věci, přičemž protokolace průběhu hlavního líčení po obsahové stránce nijak výrazně nevybočuje z toho, co bylo ve skutečnosti řečeno.

Krajský soud vedl dokazování způsobem a v rozsahu předpokládanými v ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, když správně postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a při svém rozhodování z takto zjištěného stavu vycházel. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací neshledává oproti obhajobě potřebu dokazování jakkoli doplňovat, neboť v nezbytném rozsahu bylo prokázáno, že se staly skutky, v nichž jsou spatřovány trestné činy, že tyto skutek spáchali obžalovaní, případně z jakých pohnutek, přičemž náležitým způsobem byly objasněny též podstatné okolnosti mající vliv na posouzení povahy a závažnosti činů, podstatné okolnosti k posouzení osobních poměrů obžalovaných, podstatné okolnosti umožňující stanovení následku, výše škody způsobené trestným činem i okolnosti, které vedly k trestné činnosti nebo umožnily její spáchání (srov. § 89 odst. 1 tr. řádu).

Provádění dalších důkazů navrhaných v průběhu soudního řízení obžalovanými neshledává stejně jako soud prvního stupně ani odvolací soud potřebným, neboť pro meritorní rozhodnutí nejsou tyto důkazy podstatné. To se týká to domovní prohlídky u obžalovaného [jméno] [jméno], vypracování nového psychiatricko posudku na jeho osobu, výslechu svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a jeho otce, [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] – otce odvolatele, [jméno] [příjmení], spolupracovníků obžalovaného [jméno] [jméno] z armády, vyhotovení revizního znaleckého posudku z oboru psychiatrie a psychologie na obžalovaného [jméno] [příjmení] včetně doplnění výsledků znaleckých vyšetření, přečtení

vyjmenovaných úředních záznamů o podaném vysvětlení a přečtení protokolů o výsledku obžalovaných [jméno] [jméno] na č. l. 264 – 283 a [jméno] [příjmení] na č. l. 347 – 364 a zprávy GPS logy stěhovacího vozidla z [ulice].

Na tomto místě odvolací soud zdůrazňuje, že rozsah dokazování není bezbřehý, ale je limitován zjištěním skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozměňování dokazování navrhováním a prováděním dalších důkazů, které se podstaty věci dotýkají jen okrajově resp. které v dané věci stěžejní otázku viny a pachatelství stejně nejsou s to vyřešit, oslabuje důkazní hodnotu důkazů podstatných a pro věc zásadních a slouží pouze k odvádění a zatemňování pozornosti.

Neakceptování důkazního návrhu obviněného lze co do věcného obsahu založit třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.

Zmíněné důvody pro odmítnutí doplňovat jakkoli dokazování jsou v relaci k navrhovaným důkazům v posuzované věci na místě.

Svědka [jméno] [příjmení] odmítl v přípravném řízení vypovídat, neboť jak sám uvedl, domnívá se, že by svoji výpověď mohl způsobit zahájení trestního stíhání proti své osobě. Nelze proto očekávat, že by na tomto postoji něco změnil. Za souhlasu státního zástupce a obžalovaných byl přitom podle § 211 odst. 6 tr. řádu v hlavním líčení přečten úřední záznam o jím podaném vysvětlení.

Výslech svědka [jméno] [příjmení] je zjevně bezpředmětný. Jednak je o této osobě zmínka jen v procesně nepoužitelném úředním záznamu o podaném vysvětlení, jednak v tomto záznamu té době podezřelý [jméno] [jméno] uvedl jen tolik, že, „mu [jméno] [příjmení] dal zálohu na výdaje, bylo to asi 40.000 Kč, to mu dával ze svého, protože mu řekl, že ty Eura půjde potom rozměnit, že má mít kamaráda, který má směnárnu a u něhož měl mít lepší kurz, ten kamarád se jmenuje [jméno] [příjmení]“, což samozřejmě nevylučuje, že ke směně Eur, pokud by navrhovaný svědek popřel, že ji uskutečnil, mohlo dojít jinde.

Svědka [příjmení] [příjmení] byl vyslechnut jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení, a obžalovaný [jméno] [příjmení], potažmo jeho obhájce, měl dostatek prostoru pro kladení doplňujících otázek. Výslech svědků [jméno] [příjmení] a jeho otce se netýká této trestní věci, přičemž hodnocení věrohodnosti výpovědi obžalovaného [jméno] [jméno] věnoval nalézací soud patřičnou a dostatečnou pozornost.

Výsledky svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] – otce odvolatele a [jméno] [příjmení] se předmětné trestní věci vůbec netýkají. I kdyby jmenovaní svědci hodnotili osobu obžalovaného [jméno] [příjmení] jakkoli pozitivně, jeho účastenství na spáchání posuzovaného, jinak ve své podstatě sofistikovaného a utajovaného trestného činu nemohou nijak vyvrátit. Obdobně se lze vyjádřit i k návrhu na výslech spolupracovníků obžalovaného [jméno] [jméno] z armády, kteří rozhodně nejsou schopni přispět k hodnocení věrohodnosti konkrétních výpovědí tohoto obžalovaného v projednávané trestní věci.

Provádění domovní prohlídky u obžalovaného [jméno] [jméno] v této fázi řízení, resp. ve fázi hlavního líčení, by bylo zjevně bezpředmětné, což ostatně konstatuje i nalézací soud. Čtení úředních záznamů o podání vysvětlení v hlavním líčení je limitováno souhlasem státního zástupce a obžalovaného. Navíc podle § 158 odst. 6 tr. řádu platí že, „o obsahu vysvětlení, která nemají povahu neodkladného nebo neopakovatelného úkonu, se sepíše úřední záznam. Úřední záznam slouží státnímu zástupci a obviněnému ke zvážení návrhu, aby osoba, která takové vysvětlení

podala, byla vyslechnuta jako svědek, a soudu k úvaze, zda takový důkaz provede. Úřední záznam lze v řízení před soudem užít jako důkaz pouze za podmínek stanovených tímto zákonem. Je-li ten, kdo podal vysvětlení, později vyslýchán jako svědek nebo jako obviněný, nemůže mu být záznam přečten, nebo jinak konstatován jeho obsah“. Čtení protokolů o výsledku svědků a obžalovaných z přípravného řízení, znovu vyslechnutých u hlavního líčení, připadá v úvahu jen při splnění podmínek § 207 odst. 2 a § 211 odst. 3 tr. řádu. Znalecký posudek jak na obžalovaného [jméno] [příjmení] tak i obžalovaného [jméno] [jméno] z odvětví psychiatrie a psychologie byl vypracován renomovanými znalci. Ohledně těchto posudků i po výsledku jeho zpracovatelů v hlavním líčení nelze mít rozhodně žádné pochybnosti o jeho správnosti, jasnosti či úplnosti. Nespokojenost jedné resp. dvou z procesních stran se závěry posudku ještě neznamená jeho vadnost. Pro úplnost je třeba nicméně dodat, že hodnocení věrohodnosti konkrétní výpovědi náleží výlučně soudu, nikoli znalci, a že prognóza resocializace je samozřejmě primárně odvislá od toho, zda se posuzovaný v minulosti dopustil trestné činnosti a jaké, či nikoli.

Ve vztahu k významným skutkovým okolnostem postupoval nalézací soud ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů náležitě zhodnotil provedené důkazy na podkladě svého vnitřního přesvědčení, které však bylo zjevně založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu, jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve vzájemných souvislostech. Své logické postupy, na podkladě nichž k těmto závěrům dospěl, krajský soud v odpovídajících pasážích odůvodnění rozsudku zdůvodnil tak, jak mu ukládá ustanovení § 125 tr. řádu, stručně a srozumitelně v nich vyložil, které skutečnosti vzal za spolehlivě prokázané a o které konkrétní důkazy tato svá skutková zjištění opřel, a neopomněl zde uvést, jakými úvahami se řídil při hodnocení věrohodnosti a důkazní síly jednotlivých provedených důkazů. Na tomto místě je třeba poznamenat, že odvolací námitky obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] jsou jen opakováním obhajoby, s níž se v příslušných pasážích odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádal a které zcela oprávněně neuvěřil. Vrchní soud v Praze se proto se skutkovými závěry Krajského soudu v Praze, až na níže uvedenou, nicméně pro účely samotného rozhodnutí nepodstatnou výjimku, plně ztotožňuje a na tyto závěry rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku jednak odkazuje, jednak k odvolacím námitkám považuje na podporu přezkoumávaného rozsudku za nezbytné uvést následující.

Odvolací soud tak stran napadeného rozhodnutí činí přesto, že obecným soudům adresovaný závazek, plynoucí z práva na spravedlivý proces, promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění rozhodnutí, „nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“. Soud druhého stupně se při zamítnutí odvolání může omezit i na převzetí odůvodnění nižšího soudu (srov. rozsudek ve věci [jméno] proti Finsku ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 – 60).

Zjednoduší-li se nicméně důkazní situace v posuzované věci, sporným ohledně skutkových zjištění a potažmo i odpovídající právní kvalifikace stran skutku ad 1) napadeného rozsudku v podstatě zůstává toliko jediný bod – zda obžalovaný [jméno] [příjmení] na žádost obžalovaného [jméno] [příjmení] najal obžalovaného [jméno] [jméno] k vraždě poškozeného [jméno] [příjmení], či k obstarání jeho inkognito vycestování do zahraničí a pobytu tamtéž.

Krajský soud se po zhodnocení všech důkazů provedených v hlavním líčení přiklonil k variantě první a s tímto jeho rozhodnutím včetně jeho zdůvodnění vrchní soud vyslovuje souhlas.

Než přejde odvolací soud k hodnocení jednotlivých důkazů a skutečností z nich vyplývajících v návaznosti na obsah odvolacích argumentů, dovolí si poukázat na zásadní nelogičnost presentovanou obžalovanými [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], která více než výrazně snižuje jejich věrohodnost a hodnověrnost jejich obhajoby.

Zůstává jí fakt, že podle jejich tvrzení měl obžalovaný [jméno] [příjmení], v rozporu s jejich zadáním a požadavkem, poškozeného usmrtit za účelem vlastního vyššího finančního profitu, resp. jako reakci na to, že neobdržel další peníze na úhradu nákladů a škod způsobených poškozeným

v Thajsku, a to po jeho návratu odtud. To je naprosto absurdní a zcestná úvaha už jen z toho úhlu pohledu, že by obžalovaný [jméno] [příjmení] svéhlavě riskoval usmrcení pro něj naprosto neznámé a bezvýznamné osoby, a popudil tak proti sobě svého kamaráda a další osoby rekrutující se z prostředí „zlých lidí“ ze Slovenska, jestliže jeho údajným úkolem bylo pouze ukrytí poškozeného v zahraničí pod cizí identitou. Naráží to i na tvrzení obžalovaného [jméno] [příjmení], že obžalovaný [jméno] [jméno] byl jeden z jeho nejlepších kamarádů, proti jehož vůli by tak zjevně už jen z tohoto důvodu neměl obžalovaný [jméno] [jméno] důvod jednat, nota bene vraždit. Obžalovaný [jméno] [jméno] nemohl vědět, přistoupilo-li by se na variantu presentovanou obžalovaným [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], zda osoba poškozeného s ohledem na jím uváděné problémy a na to že ho hledá policie, nehraje nějakou důležitější úlohu či roli ve zločineckých strukturách, jejíž usmrcení by mohlo vyvolat negativní reakci vůči němu, jakožto svévolnému vrahovi. Navíc tato legenda vyšperkovaná informacemi o návratu poškozeného z Thajska cca po jednom roce a teprve poté o jeho následném usmrcení naráží na výpověď obžalovaného [jméno] [příjmení] (nemluvě o časové souběžnosti z výpovědi svědka [jméno] [příjmení]), který zcela jednoznačně uvedl, že poškozeného s obžalovaným [jméno] [jméno] převzali od obžalovaného [jméno] [příjmení] a vzápětí tohoto usmrtili někdy před koncem října 2012, přičemž všechny zásadní okolnosti jejich společného jednání až na některé drobné detaily korespondují s výpovědí obžalovaného [jméno] [jméno]. Nutno v této souvislosti také vidět, že tím, jak obžalovaný [jméno] [jméno] vypovídal, předně usvědčoval sám sebe, kdy lze spolehlivě dovodit, že by se jen stěží přiznával k něčemu, co není pravdou. Jen pro úplnost ve vztahu k obžalovanému [jméno] [příjmení] je třeba také dodat, že neexistuje žádná indicie, na základě níž by bylo možno dovodit změnu v požadavku obžalovaného [jméno] [příjmení] po obžalovaném [jméno] [jméno] oproti zadání od obžalovaného [jméno] [příjmení].

Odvolací soud se na tomto místě musí distancovat od názorů obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], že soud prvního stupně skutečnost, že oba tito obžalovaní po část hlavního líčení využili svého práva a nevypovídali, vykládá v jejich neprospěch. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku pouze uvádí, že v „žádném případě v této věci neuzavírá, že by výpovědi obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] jako pravdivé nepřijal z důvodů jejich poskytnutí až na závěr hlavního líčení, každopádně však i tato úvaha své místo při hodnocení věrohodnosti výpovědi všech obžalovaných jistě má“, s čímž lze plně souhlasit. Hodnocení důkazů neznamená jen posuzování pravdivosti jejich obsahu, nýbrž nepochybně i klasifikace okamžiku jejich uplatnění v návaznosti na vývoj důkazní situace.

Námitce, že tvrzení obžalovaného [jméno] [jméno] ve světle provedeného dokazování neobstojí, neboť se obsahově časem měnila a odporují i sama sobě a provedeným důkazům, nelze přisvědčit. Ve svém základu je výpověď tohoto obžalovaného neměnná, ve své podstatě koresponduje i dalším pro meritum věci zásadním důkazům a v jediném rozporu je s výpovědí obžalovaného [jméno] [příjmení], a potažmo tedy i obžalovaného [jméno] [příjmení], co se týče předmětu objednávky. V této souvislosti však nelze nalézacímu soudu vytknout, že by, jak naznačuje obhajoba, výpovědi obžalovaných [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] nehodnotil nezávisle a že odůvodnění napadeného rozsudku spíše připomíná obhajobu výpovědi první jmenovaného a bagatelizaci výpovědi druhého.

Fakt, že podle znaleckého posudku je obžalovaný [jméno] [jméno] obecně nevěrohodnou osobností s vysokou inteligencí, která je schopna promyšleně lhát, že motivem jeho jednání bylo získat majetkový prospěch, že má nedostatečné charakterové vlastnosti a že je vůdčí osobností vůči obžalovanému [jméno] [příjmení] ještě neznamená, že jeho konkrétní výpovědi jsou nepravdivé. Posuzování věrohodnost konkrétních výpovědí nepřísluší znalci, nýbrž vždy jen soudu, který jediný hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. V tomto ohledu nelze nevidět, že vše, k čemu se obžalovaný [jméno] [jméno] doznal, bylo potvrzeno i dalšími důkazy, přičemž se nenabízí žádný racionální důvod, proč by zrovna ohledně role obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno]

[příjmení] jako návodců měl v této trestní věci při objasňování závažné trestné činnosti lhát a tyto křivě usvědčovat. Z tohoto pohledu je nutno přistupovat k tvrzením obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] s velkou rezervou, zejm. jestliže zpochybňují něco, co by si obžalovaný [jméno] [jméno] jen stěží mohl vymyslet, kupř. vedle dalšího okolnosti a výhledové podmínky setkání v [obec], setkání v bytě obžalovaného [jméno] [příjmení] ap. Na tomto místě je nutno poznamenat, že k posuzované trestné činnosti se obžalovaný [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] začali vyjadřovat a tuto doznávat až po třech letech, kdy jistě není možné po nich požadovat, aby si do detailu pamatovali všechny události a souvislosti provázející spáchání obou jim za vinu kladených trestných činů, na nichž bazírují odvolací námitky obou dalších spoluobžalovaných. Naproti tomu za detail rozhodně nelze ze strany vykonavatelů vraždy považovat označení a identifikaci osob, které si nájemnou vraždu objednali.

Námitce obhajoby, že výpověď obžalovaného [jméno] [příjmení] zcela vyvrací usvědčení obžalovaného [jméno] [příjmení], zejm. tu skutečnost, že měl být objednavatelem vraždy poškozeného, a to proto, že obžalovaný [jméno] [příjmení] hovoří o známé mafiánské rodině a o dvou bratrech, rovněž nelze přisvědčit. Tuto výpověď nelze vytrhávat z kontextu výpovědi obžalovaného [jméno] [jméno], od něhož obžalovaný [jméno] [příjmení] čerpal informace a který hovoří o tom, že mu obžalovaný [jméno] [příjmení] měl říci, že objednavatelem vraždy poškozeného jsou, „tři kamarádi“ (č. l. 269 spisu), „ostatní dva nechtějí být u toho“ (č. l. 2203 spisu), což koresponduje tomu, co uváděl obžalovaný [jméno] [příjmení]. Odvolací soud po zhodnocení důkazní situace nepochybuje, že kromě obžalovaného [jméno] [příjmení] se na objednávce vraždy zúčastnili i další osoby ze Slovenska, a to s ohledem na výpověď svědka [jméno] [příjmení] pravděpodobně bratři Káčerovci, jejichž usvědčení však bez relevantní výpovědi obžalovaného [jméno] [příjmení] t. č. asi nepřipadá v úvahu.

Pokud jde o namítaný rozpor v tom, kdy měl obžalovaný [jméno] [jméno] dostat od obžalovaného [jméno] [příjmení] nabídku na likvidaci poškozeného, je nutné uvést následující. Svědek [jméno] [příjmení] situuje tuto okolnost nikoli do jara 2012, nýbrž do začátku prázdnin 2012. Obžalovaný [jméno] [příjmení] uvádí, že byl kvůli této věci kontaktován obžalovaným [jméno] [jméno] na začátku roku 2012, nicméně teprve pod dalším půl roce, nebo po třech až čtyřech měsících, kdy nedokáže přesně říct, jak dlouho to trvalo, mu obžalovaný [jméno] [jméno] znovu, a to konkrétně, nabídl tuto práci, kterou obžalovaný [jméno] [příjmení] posléze přijal. Obžalovaný [jméno] [jméno] k této problematice vypověděl v přípravném řízení, že byl osloven obžalovaným [jméno] [příjmení] někdy na konci léta 2012, u hlavního líčení uvedl někdy v létě roku 2012, resp. zhruba někdy v polovině srpna. Z konfrontace obžalovaného [jméno] [jméno] s obžalovaným [jméno] [příjmení] vyplývá, že obžalovaný [jméno] [příjmení] sice trvá na své výpovědi, nicméně jeho reakce k argumentům obžalovaného [jméno] [jméno] je nejistá, hlavně je ale v rozporu s podaným vysvětlením svědka [jméno] [příjmení], jehož se obžalovaný [jméno] [jméno] při konfrontaci opakovaně dovolává. Ostatně rozpory mezi obžalovaným [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] obdobného zaměření přetrvávají i stran doby plánování a vlastní realizace skutku pod bodem 2) napadeného rozsudku, ačkoli jiné okolnosti jimi uváděné jinak odpovídají tomu, co se skutečně stalo. Ohledně výše uvedených nelogičností či drobných rozporů mezi těmito dvěma obžalovanými se odvolací soud plně ztotožňuje se soudem prvního stupně, který stran této problematiky hodnotí výpovědi obžalovaného [jméno] [příjmení] jako určitou snahu bagatelizovat význam jeho podílu na spáchaných skutcích. Zatímco líčení obou událostí ze strany obžalovaného [jméno] [jméno] netrpí logickými rozpory, některá vysvětlení či popisy obžalovaného [jméno] [příjmení] logiku postrádají a jsou poměrně nevěrohodná. Podle názoru vrchního soudu lze proto uzavřít, že časová disproporce ve výpovědi obžalovaného [jméno] [příjmení] není tak zásadního významu, aby v tomto směru, „doznání“ obžalovaného [jméno] [jméno] nějak zpochybnilo.

Ohledně předání peněz obžalovanému [jméno] [jméno] obžalovaným [jméno] [příjmení] po vraždě poškozeného není žádných pochybností. Na to nemá žádný vliv okamžik, kdy k tomu přesně došlo, kdy přesně měl obžalovaný [jméno] [jméno] ukazovat obžalovanému [jméno] [příjmení] snímek

zavražděného poškozeného, ani kdy mu fakticky předal fotoaparát, ani v jaké to bylo měně. Podstatným zůstává, že jak obžalovaný [jméno] [jméno], tak i obžalovaný [jméno] [příjmení] a svědek [jméno] [příjmení] jak pořízení oné fotografie usmrčeného poškozeného speciálním fotoaparátem tak i převzetí peněz za tuto vraždu potvrdili a že k pořízení fotografie došlo v inkriminované době na podzim 2012, nikoli s nějakým větším časovým odstupem. Výtku, že je na Slovensku obtížné obstarat si bankovku v hodnotě 500 Euro, resp. že tuto je možno obdržet pouze v bance jakoby pomíjela, z jakého zdroje odměna vyplacená za usmrcení poškozeného pocházela. Z tohoto hlediska je nedůležité i to, kdo ve skutečnosti poskytl vozidlo Škoda Octavia svědku [jméno] [příjmení].

Hodnocení výpovědi obžalovaného [jméno] [jméno] stran setkání s obžalovaným [jméno] [příjmení] v bytě obžalovaného [jméno] [příjmení] se věnoval podrobně již nalézací soud. Směřujeli toto setkání obžalovaný [jméno] [jméno] cca půl roku po spáchání trestného činu vraždy, není to v rozporu ani s výpovědí obžalovaného [jméno] [příjmení], že na Barrandově bydlel do března 2013. Nutno také připomenout, že, jak již správně zdůraznil soud prvního stupně, obžalovaný [jméno] [jméno] nikdy kategoricky neprohlásil, že k tomuto setkání došlo při příležitosti pořádání party [příjmení] [příjmení].

Námítka obžalovaného [jméno] [příjmení], že i obžalovaný [jméno] [příjmení] při konfrontaci s obžalovaným [jméno] [jméno] v březnu 2016 projevil pochybnosti, zda skutečně existoval nějaký pravý objednavatel vraždy, zda to nebyla záležitost pouze obžalovaného [jméno] [jméno], je pouhou spekulací a jeho subjektivním názorem. Totéž je možno konstatovat ve vztahu k výhradě, že při konfrontaci s poškozeným [jméno] [příjmení] nepostupoval obžalovaný [jméno] [jméno] logicky, nýbrž jako zkušený manipulátor a demagog, a že na první pohled byla zjevná jeho převaha ve schopnosti manipulovat s protějškem.

Lze sice souhlasit s tím, že pokud jde o požadavek o údajné vycestování poškozeného do zahraničí, obžalovaný [jméno] [příjmení] na rozdíl od závěrů soudu prvního stupně jednoznačně netvrdil, že poškozený potřeboval falešnou identitu. Obstarání případného falešného pasu by však tak jako tak bylo nezbytností, neboť poškozený neměl mít svůj cestovní pas.

Poznámka nalézacího soudu, že je podivné, že si obžalovaný [jméno] [příjmení] může pamatovat do detailu pro něj tak nepodstatné události, když totéž by bylo možno podle odvolatele vytknout i obžalovaným [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení], není na rozdíl od názoru obhajoby úplně bezpředmětná, když je samozřejmě zásadní rozdíl, pokud někdo někoho nechá usmrtit anebo jen zprostředkovává vycestování nějaké pro něj nepodstatné osoby. Stejně tak nelze krajskému soudu nijak vytknout, jestliže považuje za nelogickou předchozí intenzivní péči obžalovaného [jméno] [příjmení] o poškozeného v návaznosti na naprostý nezájem o to, co se dělo dál po odevzdání jeho osoby obžalovanému [jméno] [jméno]. Na tom nic nemění fakt, že z výpovědi obžalovaného [jméno] [příjmení] skutečně nevyplývá, že by si pro poškozeného měl přiletět někdo z Thajska do [obec].

K námitce obžalovaného [jméno] [příjmení], že údaj o tom, že poškozeného převezli nějaké osoby zpět z Thajska, aby jej zde následně zavraždili, není jeho tvrzením, neboť takto mu byla celá věc prezentována obžalovaným [jméno] [jméno], kterému to ale ani nevěřil, je možno dodat jen tolik, že kdyby mu tato informace byla skutečně poskytnuta, nepochybně by to musel sdělit obžalovanému [jméno] [příjmení], což však tento obžalovaný nejenže nezmiňuje, ale ve své výpovědi na závěr hlavního líčení dokonce popírá s tím, že o smrti poškozeného se dozvěděl až od policie při svém zadržení.

Argumentu, že způsob ukrytí poškozeného v hotelu DŮM nesvědčí, že by mělo dojít k jeho likvidaci, když míra jeho utajení byla velice benevolentní, rozhodně také nelze přitakat. Nejen obžalovaný [jméno] [příjmení], ale hlavně nezaujatý svědek [jméno] [příjmení] barvitě popsal, jaká byla, „nervní“ odezva obžalovaného [jméno] [příjmení], když zjistil, že poškozený svéhlavě tento hotel na pár hodin opustil. Proč by takovým způsobem obžalovaný [jméno] [příjmení] reagoval,

když měl zajistit pouze vycestování poškozeného, nacházejícího se jinak v [obec] s platným osobním dokladem, není dost dobře zřejmé.

Proč při samotném vykonání vraždy obžalovaný [jméno] [jméno] nezmínil před poškozeným jméno [příjmení], ale mluvil jen o špatných lidech, lze přičíst tomu, že to jednak nebylo jeho úkolem, jednak obžalovanému [jméno] [jméno] bylo sděleno, že za tím stojí ještě další lidé ze Slovenska (konkrétně z Bratislavy). Pokud jde o popis osoby obžalovaného [jméno] [příjmení] ve výpovědích obžalovaného [jméno] [jméno], odvolací soud neshledává v postupně uváděných líčeních jeho vizáže nějaké diametrální odlišnosti, vyjma snad posouzení hmotnosti. Navíc je třeba konstatovat, že obžalovaný [jméno] [příjmení] předmětné setkání v [obec], od kterého se odvíjí popis jeho osoby, nepopírá, přičemž podstatnou zůstává vedle ztotožnění jeho osoby obžalovaným [jméno] [jméno] nezaměnitelná identifikace z výpovědi obžalovaného [jméno] [příjmení]. Je-li tedy namítáno, že není zřejmé, na základě čeho obžalovaný [jméno] [jméno] identifikoval obžalovaného [jméno] [příjmení], pak je třeba vidět, že sám obžalovaný [jméno] [příjmení] své zapojení do jednání ohledně osoby poškozeného přiznává.

Pravdou je, že v průběhu realizace své trestné činnosti označil obžalovaný [jméno] [jméno] před svými komplici za iniciátora někoho jiného, aniž by to byla pravda, nicméně to bylo v naprosto jiném stadiu trestního řízení resp. v jiném řízení či v jiné situaci a obžalovaný [jméno] [jméno] také dostatečně vysvětlil, proč to udělal a jaké k tomu měl důvody. Takové účelové obvinění a důvody k němu vedoucí však ve vztahu k obžalovaným [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] ani v náznacích zjištěny nebyly.

Popis skutku pod bodem 1), a to že obžalovaný [jméno] [příjmení] zorganizoval převoz poškozeného ze Slovenska do Čech a že se schůzky obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] v [obec] zúčastnili další dvě neustanovené osoby, sice nemá oporu v dokazování, nicméně jde ve výroku o naprosto nepodstatnou a pro meritum věci nerozhodnou skutkovou okolnost, k jejíž nápravě poslouží tato výtka a již není třeba napravovat zvláštním revizním rozhodnutím.

K námitkám obžalovaného [jméno] [příjmení], že výpovědi obžalovaných [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] neusvědčují přesvědčivým a věrohodným způsobem obžalované [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], lze znovu jen dodat, že obžalovaný [jméno] [jméno] usvědčuje obžalovaného [jméno] [příjmení] přímo, obžalovaný [jméno] [příjmení] nepřímo, přičemž tyto jejich výpovědi v jejich souhrnu a souvislostech a v souhrnu s důkazy ostatními i podle vnitřního přesvědčení odvolacího soudu založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu účastenství obou obžalovaných na činu pod bodem 1) v podobě návodu napadeného rozsudku spolehlivě prokazují. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že obžalovaný [jméno] [příjmení] s obžalovaným [jméno] [příjmení] nikdy nepřišel do styku a nikdy s ním nejednal. U typu této trestné činnosti, tj. u nájemných vražd přes prostředníka, je ostatně z důvodu utajení role jednotlivých zúčastněných osob téměř typické, že vykonavatel vraždy jejího zadavatele ani nezná. Lze sice připustit, že samotné vyjádření obžalovaného [jméno] [příjmení], ale i vyjádření svědka [příjmení], jsou v tomto směru nekonkrétní a jimi udávaný popis je možno vztáhnout na jakoukoli osobu mužského pohlaví a slovenské národnosti, nicméně v souhrnu a v komparaci s ostatními důkazy a jejich vyhodnocením jednoznačně ukazují na osobu obžalovaného [jméno] [příjmení], který se od svého zapojení do celé posuzované věci, i když údajně s jiným zadáním vůči obžalovanému [jméno] [příjmení], ani nedistancuje.

Ohledně toho, jakým autem měl obžalovaný [jméno] [příjmení] do [obec] přijet, a jaké tedy používal, je třeba dodat, že jde pravděpodobně o překlep (str. 38 rozsudku), neboť jak obžalovaný [jméno] [jméno], tak i svědek [jméno] [příjmení] hovoří o Audi A8. V tomto směru je však nutno znovu zdůraznit, že obžalovaný [jméno] [příjmení] toto setkání v [obec] nepopírá, když ve své výpovědi na závěr hlavního líčení uvedl, že, „průběh věci odpovídá tomu, jak ji popisoval obžalovaný [jméno] [příjmení], je to už čtyři roky nepamatuji si, kde jsem stál na parkovišti“. Z

tohoto pohledu je nedůležitá i identifikace vozidla, které přijelo do [obec] z Bratislavy, podle RZ (jen pro úplnost obžalovaný [jméno] [jméno] nikdy kategoricky nepotvrdil, že RZ tohoto auta začínala písmeny BB), ani jakým autem do [obec] dorazili obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno], přičemž jinak co se týče počtu setkání obžalovaného [jméno] [jméno] s obžalovaným [jméno] [příjmení], v procesně použitelných výpovědích popisuje prvně jmenovaný jen setkání v [obec] a v bytě obžalovaného [jméno] [příjmení] (obsah úředního záznamu v případě, že je dotčená osoba vyslechnuta po zahájení trestního stíhání, nelze použít jako důkaz). Skutečnost, že se obžalovaný [jméno] [příjmení] měl rekrutovat ze slovenského drogového podsvětí, resp. že s tímto prostředím byl úzce spjatý, je na rozdíl od jeho názoru dostatečně a spolehlivě podložena výpovědí svědka [jméno] [příjmení], přičemž pouhý fakt, že obžalovaný [jméno] [příjmení] nebyl nikdy v minulosti ani v České republice ani na Slovensku trestně stíhán pro jakoukoli, potažmo drogovou trestnou činnost, jej ve světle výpovědi tohoto svědka nemůže vyvinut.

K jinému možnému motivu jednání obžalovaného [jméno] [jméno], který byl zcela jistě zistný, se již vyjadřoval odvolací soud výše. I když by obžalovaný [jméno] [jméno] změnou zadání nepochybně získal více finančních prostředků, neboť vycestování by bylo spojeno s daleko vyššími náklady než usmrcení a ukrytí poškozeného, je krajně nepravděpodobné a v rozporu s danou situací, aby si takto svévolně upravil údajnou žádost o zařízení vycestování poškozeného do zahraničí.

Stran skutků pod body 3) a 4) napadeného rozsudku je doznání obžalovaného [jméno] [příjmení] v souladu s ostatními provedenými důkazy. Spojitost původce drog a zbraní nalezených u obžalovaného [jméno] [příjmení] s vyhazovačem z Red Peppers naznačil sám obžalovaný [jméno] [příjmení], pro jehož trestní odpovědnost však fakt, od koho získal předmětné věci, není podstatný a nemá žádný význam.

Skutek pod bodem 2), jak již bylo shora naznačeno, odvoláním napaden nebyl a soudu druhého stupně nepřísluší jej přezkoumávat, a to ani stran jeho právního posouzení.

Nezpochybnitelnou je pak v posuzované věci skutečnost, že se těchto činů všichni obžalovaní dopustili ve stavu plně zachovalých rozpoznávacích a ovládacích schopností.

Správným a ničím nezpochybněným skutkovým zjištěním dal nalézací soud patřičný výraz i v použité právní kvalifikaci. Ohledně skutku pod bodem 1) napadeného rozsudku obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] tím, že úmyslně vzbudili v jiném rozhodnutí jiného úmyslně usmrtit po předchozím uvážení a tento čin spáchali v úmyslu pro sebe nebo jiného získat majetkový prospěch, naplnili po objektivní i subjektivní stránce všechny znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku jako návodci podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Spáchání trestného činu vraždy v úmyslu získat majetkový prospěch je naplněno realizací klasické nájemné vraždy za peníze, byť v tomto směru byl prokázán majetkový prospěch jen vůči vlastním vykonavatelům tohoto zločinu (zásada akcesority účastenství). Otázkou, jejíž zodpovězení by však v tomto stadiu řízení bylo pouze akademickou debatou, zůstává, proč nebyl použit i další kvalifikační znak § 140 odst. 3 písm. j) tr. zákoníku. Obžalovaný [jméno] [příjmení] sám pak tím, že pod bodem 3) bez povolení sobě opatřil a přechovával střelnou zbraň, naplnil skutkovou podstatu přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, a tím, že pod bodem 4) neoprávněně pro vlastní potřebu přechovával jinou omamnou látku než je konopí a pryskyřice z konopí, v množství větším než malém, a spáchal čin ve značném rozsahu, naplnil skutkovou podstatu zločinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku. Obžalovaní [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] výrok o vině týkající se jejich osob vůbec nenapadli.

Z výroků o trestu zůstaly odvoláními nenapadeny výroky o trestu zákazu činnosti a propadnutí věci ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení]. Tyto výroky tak rovněž nepodlehly přezkumnému řízení. V případě ostatních výroků o trestu u všech obžalovaných, které byly opravnými prostředky napadeny, je úvodem nutno konstatovat, že soud prvního stupně uložil v zásadě zákonné a

přiměřené tresty, a to vyváženě a úměrně i v relaci k roli a osobám jednotlivých obžalovaných, byť z podnětu podaných odvolání bylo na místě zčásti přistoupit k jejich drobným korekcím.

Bez závad byl shledán výrok o trestu uloženého obžalovanému [jméno] [příjmení]. Trest odnětí svobody v trvání osmnácti let, tedy při polovině trestní sazby § 140 odst. 3 tr. zákoníku (pomíne-li se sazba výjimečného trestu), nelze v žádném případě považovat za trest nezákonný či nepřiměřený, když pouze takový by mohl z podnětu odvolání obžalovaného v jeho prospěch Vrchní soud v Praze korigovat ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. d), e) tr. řádu. Z odůvodnění tohoto výroku je patrné, že soud prvního stupně správně hodnotil všechny okolnosti týkající se tohoto obžalovaného i povahu a závažnost spáchaného trestného činu. Zákonným a odůvodněným zůstává i rozhodnutí o způsobu výkonu uloženého trestu odnětí svobody, kdy krajský soud zařadil tohoto obžalovaného v souladu s § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou. Odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] tak nezbylo než jako nedůvodné zamítnout.

Naproti tomu nepřiměřeným shledal odvolací soud trest odnětí svobody uložený obžalovanému [jméno] [jméno]. Byť je v zásadě i v případě tohoto obžalovaného nutno akceptovat odůvodnění uloženého přísného souhrnného trestu odnětí svobody, na druhou stranu je třeba nalézacímu soudu vytknout, že zohlednění okolností svědčících ve prospěch tohoto obžalovaného se mělo odrazit nejen v neuložení výjimečného trestu, ale i ve výměře trestu mírně pod horní hranici zákonné trestní sazby. V tomto směru vrchní soud zdůrazňuje, že nebýt obžalovaného [jméno] [jméno], je více než pravděpodobné, že by jeho a trestná činnost spoluobžalovaných zůstala neodhalena, a že tak nezastupitelným, zásadním a významným způsobem přispěl k jejímu objasnění. Z tohoto důvodu odvolací soud z podnětu jeho odvolání napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu týkajícím se jeho osoby a sám znovu rozhodl tak, že mu uložil trest odnětí svobody v trvání devatenácti let. Výraznější snížení tohoto trestu již není možné, neboť tento trest, a to trest souhrnný, je vyměřen celkem za čtyři zvlášť závažné zločiny a dva přečiny. Pro výkon tohoto trestu byl shodně jako v napadeném rozsudku a z důvodů tam uvedených obžalovaný [jméno] [jméno] podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl samozřejmě ohledně [jméno] [jméno] rovněž zrušen ve výroku o trestu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2015 sp. zn. 4 T 8/2015 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 11. 2015 sp. zn. 2 To 103/2015 a trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 1. 2014 sp. zn. 2 T 19/2014, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu (zákonná podmínka uložení souhrnného trestu).

Stran výměry trestu odnětí svobody u obžalovaného [jméno] [příjmení] je možno plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Co se týče způsobu výkonu tohoto trestu a státním zástupcem navrhovaného trestu propadnutí náhradní hodnoty ve vztahu k částce 1.590 Euro zaujal však odvolací soud odlišné stanovisko. Stejně jako v případě obžalovaného [jméno] [jméno] je nutno poukázat na významný způsob přispění obžalovaného [jméno] [příjmení] k objasnění obou trestných činů, pro něž byl on a jeho spolupachatelé uznáni vinnými, což s ohledem na stupeň a povahu narušení osoby obžalovaného [jméno] [příjmení], jeho lítost a nejpriznivější možnost resocializace ze všech obžalovaných dovoluje učinit jednak závěr, že účelu trestu může být dosaženo i v mírnějším typu věznice, než do kterého by standardně podle zákona náležel, a jednak že ukládání trestu propadnutí náhradní hodnoty je v jeho případě nadbytečné, nepřípadné a nepřiléhavé. Ze všech těchto důvodů Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody u obžalovaného [jméno] [příjmení] a sám znovu rozhodl tak, že tohoto obžalovaného podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku pro výkon trestu odnětí svobody zařadil do věznice s ostrahou. Odvolání státního zástupce podané v neprospěch obžalovaného [jméno] [příjmení] pak jako nedůvodné zamítl.

Bez závad byl shledán i výrok o trestu odnětí svobody a propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty uloženého obžalovanému [jméno] [příjmení]. Trest odnětí svobody v trvání osmnácti let a šesti měsíců, tedy jeden rok nad polovinou trestní sazby § 140 odst. 3 tr. zákoníku (pomine-li se sazba výjimečného trestu), nelze v žádném případě považovat za trest nezákonný či nepřiměřený, když pouze takový by mohl z podnětu odvolání obžalovaného v jeho prospěch Vrchní soud v Praze korigovat ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. d), e) tr. řádu. Z odůvodnění tohoto výroku je patrné, že soud prvního stupně správně hodnotil všechny okolnosti týkající se tohoto obžalovaného i povahu a závažnost spáchaného trestného činu. Zákonným a odůvodněným zůstává i rozhodnutí o způsobu výkonu uloženého trestu odnětí svobody, kdy krajský soud zařadil obžalovaného [jméno] [příjmení] v souladu s § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou. Zákonným a plně odůvodněným je i jemu uložený trest propadnutí samonabíjecí pistole CZ 75 B, výrobní číslo 4997E, ráže 9 mm [příjmení] včetně zásobníku, směsi kokain hydrochloridu a mannitolu o hmotnosti 98,73 gramu, kokain hydrochloridu o hmotnosti 74,81 gramu, směsi kokain hydrochloridu, phenacetinu a inositolu o hmotnosti 1,16 gramu, 1 kusu lžičky, 1 kusu nože a 1 kusu kelímku se stopovým množstvím zbytků směsi kokain hydrochloridu, phenacetinu a levamisolu, elektronické váhy se stopovým množstvím zbytků směsi kokain hydrochloridu, phenacetinu a levamisolu, neboť jde o věci, které byly určeny ke spáchání trestného činu.

Vrchní soud v Praze byl přesto nucen celý výrok o trestu u obžalovaného [jméno] [příjmení] zrušit a uložit mu trest nový, neboť v souladu s odvoláním státního zástupce je plně na místě uložit obžalovanému kromě trestů výše specifikovaných i další vedlejší trest, a to trest propadnutí majetku ve vztahu k zajištěným částkám 460.000 Kč a 590 Euro. Je nepochybné, že obžalovaný [jméno] [příjmení] spáchal zvláště závažný zločin, jímž pro jiného získal majetkový prospěch, což jsou zákonné podmínky pro uložení této sankce. S ohledem na jeho majetkové poměry je rovněž zřejmé, že uložení těchto trestů by nemělo mít nepříznivý vliv na jeho povinnost poměrně odčinit způsobenou nemateriální újmu bratru poškozeného [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení]. Z podnětu odvolání státního zástupce tak odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku trestu u obžalovaného [jméno] [příjmení] a sám znovu rozhodl tím způsobem, že kromě trestů uložených v napadeném rozsudku tohoto obžalovaného odsoudil i k trestu propadnutí majetku ve vztahu k zajištěným částkám 460.000 Kč a 590 Euro. Zároveň přitom jako nedůvodné odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] zamítl.

Správným shledal odvolací soud i výrok v rámci adhezního řízení u poškozeného [jméno] [příjmení]. Pokud jde o přiznanou nemajetkovou újmu v penězích, je nutno konstatovat, že stanovená výše bez zbytku odpovídá v době spáchání činu platnému znění § 444 odst. 3 písm. e) obč. zákona č. 40/1964 Sb., podle kterého za škodu usmrcením náleží pozůstalým jednorázové odškodnění, a to každému sourozenci zesnulého 175 000 Kč. Podle § 438 odst. 1 citovaného právního předpisu přitom platí, že způsobí-li škodu více škůdců, odpovídají za ni společně a nerozdílně.

Ze všech výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze proti němu podat dovolání. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v [obec].

Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pak pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, by nebylo považováno za dovolání, byť by tak bylo označeno.

Důvody, pro které lze dovolání podat, jsou uvedeny v § 265b tr. řádu, nutný obsah dovolání je uveden v § 265f tr. řádu.

Praha 28. února 2017

JUDr. Martin Zelenka
předsedkyně senátu